

Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ»

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού, Γραμματέως της Σ. Έ. επί των αιρέσεων

Η «Νέα Εποχή του Υδροχόου» είναι γέννημα και θρέμμα της Θεοσοφικής Σχολής της αποκρυφίστριας Έλενας Πέτροβνας Μπλαβάτσκι. Τον όρο αυτό με την σημερινή του έννοια χρησιμοποιεί και η «σχισματική» θεοσοφίστρια-αποκρυφίστρια **Άλικη Μπέιλυ (Beiley)**¹, ήδη από το 1920. Τα «μηνύματα», που όπως υποστηρίζει, ελάμβανε η Μπέιλυ δήθεν από ένα Δάσκαλο, ονομαζόμενο «ο Θιβετιανός» (μαθητής κατά την θεοσοφική διδασκαλία του Dywal Khul), τα κατέγραψε σε μια σειρά βιβλίων της, μεταξύ των οποίων είναι και το βιβλίο με τον τίτλο **«Η επανεμφάνισις του Χριστού»**. Στα «μηνύματα» αυτά συμπεριλαμβάνεται και η εντολή για την ανάγκη εγκαθίδρυσης μιας «Νέας Παγκοσμίας Θρησκείας», που να συνάδει και να εναρμονίζεται με τις δοξασίες και τα «πιστεύματα» της «Νέας Εποχής του Υδροχόου». Αυτή η «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία» θα συνοδεύει την «επανεμφάνιση του Χριστού της Νέας Εποχής» και κατά συνέπεια θα ασκείται από τους "πιστούς" του, αντικαθιστώντας κάθε άλλη θρησκεία και λατρεία που ασκείται σήμερα.

Ο «Χριστός» της «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας»

Προτού όμως προχωρήσουμε, για να δούμε ποια θα είναι, κατά την Μπέιλυ, αυτή η «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία», πρέπει, να επισημάνουμε ότι ο θεοσοφικός «Χριστός» της Μπέιλυ ο «Χριστός» της «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» ουδεμία σχέση έχει με τον Αληθινό Χριστό, τον Ιησού Χριστό των Ευαγγελίων. Ο «Χριστός» της Μπέιλυ είναι μια καθαρά νεοεποχίτικη-αποκρυφιστική εκδοχή του Χριστού, είναι ο «Υδροχοϊκός Χριστός». Ο «Χριστός» δεν είναι πλέον πρόσωπο, αλλά μία κατάσταση, η «χριστική κατάσταση ή συνείδησις». Στο πιο πάνω βιβλίο της γράφει: «Υπάρχει μια διαρκώς μεγεθυνομένη και αναπτυσσόμενη πίστη ότι, εντός μας υπάρχει ο Χριστός, όπως υπήρχε και εντός του Διδασκάλου Ιησού και η πίστις αυτή θα μεταβάλη τα πράγματα του κόσμου, και ολόκληρη την στάση της ανθρωπότητας απέναντι της ζωής»². Και σε άλλο βιβλίο της γίνεται πιο σαφής: «Η ιδέα ενός προσωπικού Χριστού πρέπει να εκλείψει και να αντικατασταθεί από τον Χριστό σαν ζωή και ελπίδα για όλους μας»³.

Στην ίδια γραμμή βρίσκεται, βεβαίως, και η «προκάτοχος» της Μπέιλυ στην Θεοσοφία Έλενα Πέτροβνα Μπλαβάτσκι. Και γι' αυτήν, ο «Χριστός» είναι ο «κοσμικός Χριστός» και βρίσκεται μέσα σε κάθε άνθρωπο. «Ο Χριστός», λέει η Μπλαβάτσκι, «ο αληθινός εσωτερικός ΣΩΤΗΡ δεν είναι άνθρωπος, αλλά η ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ μέσα σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη»⁴. «Ο όρος "Χριστός" η "χριστική κατάσταση", συνεχίζει, «ήταν πάντοτε συνώνυμος με τον όρο "Μαχατμική κατάσταση", δηλαδή ένωση του ανθρώπου με τη θεία αρχή μέσα τον. Όπως λέει ο Παύλος (Εφεσ. 3,17): "κατοικήσαι τον Χριστόν δια της πίστεως εν ταις καρδίαις υμών". Που σημαίνει, "ώστε να βρείτε τον Χριστό μέσα στον εσωτερικό σας άνθρωπο μέσω της γνώσεως και όχι μέσω της πίστεως"» (sic)⁵.

Η «χριστική» αυτή κατάσταση καταλαμβάνεται κατά καιρούς από «Παγκόσμιους Αβατάρες» ή

«Σωτήρες», ένας από τους οποίους υπήρξε και ο Ιησούς Χριστός, κατά την «Εποχή των Ιχθύων». Σήμερα όμως άλλος είναι ο «ζων Χριστός», τον όποιον αποδέχεται και κηρύττει η «Νέα Εποχή». Γράφει η Μπέιλυ εν προκειμένω: «Ό,τι πρέπει να μας απασχόληση είναι ο ζων, ο εν δράσει, ο σκεπτόμενος Χριστός και να ενθυμούμεθα πάντοτε ότι η ιστορία του Ευαγγελίου είναι αιωνίως αληθής και ότι χρειάζεται μόνον να ερμηνευθή εκ νέον, υπό το φως της θέσεως της εις την μακράν διαδοχήν των θείων αποκαλύψεων. Μέρος αυτής της συνεχείας αποτελεί η προ δύο χιλιάδων ετών αποστολή Τον επί της γης και δεν αποτελεί ιστορίαν χωριστήν, άσχετον με το παρελθόν, που υπογραμμίζει απλώς μίαν 33ετή περίοδον, χωρίς να παρέχη καμμίαν σαφή ελπίδα δια το μέλλον»⁶.

Τελικά, ο νεοεποχίτικος «Χριστός» της Μπέιλυ είναι ένας «Παγκόσμιος Εκπαιδευτής και αι Εκκλησίου είναι απλώς μία από τας οδούς διδασκαλίας τας οποίας θα χρησιμοποιήση»⁷. «Υπό έποψιν θρησκείας μπορεί να είναι Χριστιανός ή Βουδιστής η και να μην έχη καμμίαν απολύτως θρησκείαν»⁸. Πάντως, η έλευση του «αποτελεί ένα πνευματικόν συμβάν, που έρχεται προς ημάς δια να επιφέρη μεγάλας μεταβολάς ή μεγάλας επανορθώσεις, δια να εγκαινιάση ένα νέον πολιτισμόν»⁹.

Αυτός ο «Χριστός» θα είναι ο νέος «Αβατάρ», που έρχεται για να εγκαθιδρύσει την «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία», **στην οποία θα συγχωνευθούν όλες οι θρησκείες**. «Ο Χριστός δεν έχει θρησκευτικούς φραγμούς εις την συνείδησίν Του. Δεν Τον ενδιαφέρει ποίαν πίστιν ακολουθεί ο άνθρωπος». Και τούτο διότι μέχρι τώρα και «επί δύο χιλιάδες έτη υπήρξεν ο υπέρτατος Αρχηγός της Αοράτου Εκκλησίας, της Πνευματικής Ιεραρχίας, η οποία απαρτίζεται από μαθητάς εξ όλων των θρησκειών»¹⁰.

Αυτός ο «Χριστός» είναι ο «Αναμενόμενος» της «Νέας Εποχής», που ταυτίζεται με τον Μαϊτρέγια, τον Βοδδισάττβα ή τον Ιμάμ Μαχντί. Ο «Χριστός» που θα έλθει, λέει, «δεν θα είναι όπως ο Χριστός που (κατά το φαινόμενον) μας εγκατέλειψε. Δεν θα είναι ο "άνθρωπος των θλίψεων", δεν θα είναι μια σιωπηλή, στοχαστική φυσιογνωμία· θα είναι ο Κήρυξ λόγων πνευματικών, που δεν θα έχουν ανάγκην ερμηνείας και ούτε θα τους δοθή εσφαλμένη ερμηνεία, διότι Εκείνος θα είναι παρών δια να υποδεικνύη την αληθή έννοιαν... Επί δύο χιλιάδες έτη υπήρξεν ο υπέρτατος Αρχηγός της Αοράτου Εκκλησίας, της Πνευματικής Ιεραρχίας, η οποία απαρτίζεται από μαθητάς εξ όλων των θρησκειών. Αναγνωρίζει και αγαπά εκείνους οι οποίοι δεν είναι μεν Χριστιανοί, άλλ' οι οποίοι διατηρούν την πίστιν των προς τους ιδρυτάς της θρησκείας των, τον Βούδαν, τον Μωάμεθ και άλλους»¹¹.

«Πρώτα άπ' όλα», γράφουν, «πρέπει να επανέλθουμε σ' ένα παλιό θέμα και να δηλώσουμε ξανά ότι ο Χριστός δεν είναι ένας Ιεροφάντης μεγαλόπρεπους αναστήματος που διαμένει κάπου έξω από το χονδροειδή υλικό κόσμο. Κατά πρώτο λόγο είναι ένα απρόσωπο, απεριόριστο Ον που εκδηλώνεται σαν Φως, Δύναμη, Ισχυρό πεδίο Ακτινοβολίας», Rijkenbrgh J.V., Ο ερχόμενος νέος άνθρωπος, σ. **30**.

Αυτός λοιπόν ο «Χριστός» έρχεται για να εγκαθιδρύσει την «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία».

Τα χαρακτηριστικά της «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας»

Ποια όμως θα είναι τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» και ποιοι οι τρόποι της επικράτησης της; Εδώ θα περιοριστούμε μόνο στα όσα γράφει η Αλ. Μπέιλυ στο πιο πάνω βιβλίο της (υπάρχουν βέβαια και πλήθος άλλων παρομοίων κειμένων εκφραστών της «Νέας Εποχής»).

Πρωτίστως, πρέπει να πούμε ότι για την «Νέα Εποχή», γενικώς, η δισχιλιετής εποχή του Χριστιανισμού θεωρείται ως εποχή περιορισμού, στενότητας, κυριαρχίας των εντολών, καταπίεσης, πολέμων, δίωξης των ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων και καταστροφής της φύσης. Με την «Νέα Εποχή του Υδροχόου» εισερχόμαστε στην εποχή του φωτός, της αρμονίας, της δικαιοσύνης, «της αδελφότητας, της συναδελφότητας, της παγκοσμίου συνεργασίας και μιας ειρήνης, η οποία να βασιζέται εις ορθάς μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις»¹². Όλη αυτή η «ιδανική» κατάσταση θα επιτευχθεί με την εγκαθίδρυση της «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας», η οποία θα έχει τα χαρακτηριστικά τα απαραίτητα για την δημιουργία μιας «νέας συνείδησης».

Ο «Χριστός», μαζί με την «Πνευματική Ιεραρχία», της οποίας ηγείται, δεν θα καταστρέψουν «όλα όσα η ανθρωπότης έχει θεωρήσει μέχρι τούδε ως "αναγκαία δια την σωτηρίαν"... Όταν θα εμφανισθή και πάλιν ο Χριστός, τα επουσιώδη ασφαλώς θα εκλείψουν θα παραμείνουν εκείνα που θεμελιώνουν την πίστιν, επί των οποίων θα κατορθώση Αυτός να ανεγείρη την νέον εκείνην παγκόσμιον θρησκείαν, που όλοι οι άνθρωποι αναμένουν».

Ως «επουσιώδη», η Μπέιλυ θεωρεί και χαρακτηρίζει, βεβαίως, τα ουσιώδη χαρακτηριστικά κάθε

θρησκείας και ιδιαζόντως του Χριστιανισμού, στην κατάργηση των όποιων στοχεύει. Από την άλλη πλευρά, ως «εκείνα που θεμελιώνουν την πίστιν» ουσιαστικά εννοεί το συγκρητιστικό αποτέλεσμα της συγχώνευσης διαφόρων θρησκευτικών «πίστεων» και «παραδόσεων», που συμφωνούν με τις αποκρυφιστικές δοξασίες της «Νέας Εποχής».

Κατά την Μπέιλυ, όπως και για κάθε θεοσοφική και αποκρυφιστική ομάδα, όλες οι θρησκείες και οι «παραδόσεις» είναι ίδιες. Είναι «ατραποί», διαφορετικά μονοπάτια, που ξεκινούν από την ίδια «πηγή» και καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα. Γράφει χαρακτηριστικά η Μπέιλυ: «Αι Εκκλησείαι της Δύσεως επίσης, χρειάζονται και αυτά ν' αντιληφθούν ότι, κατά βασιν, δεν υπάρχει ειμή μία και μόνη Εκκλησία, πλην δεν είναι ανάγκη η μία αυτή Εκκλησία να είναι ο ορθόδοξος Χριστιανικός θεσμός ο Θεός εργάζεται κατά τρόπους πολλούς, δια πολλών πίστεων και δια πολλών θρησκευμάτων δια της ενώσεως των θ' αποκαλυφθή η πληρότης της αληθείας. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που επιβάλλουν την εξάλειψιν των επουσιωδών διδασκαλιών και, με την υπογράμμισιν εκείνων που ενισχύουν την ενότητα των, θ' αποκαλυφθή η πληρότης της αληθείας. Αυτό ακριβώς θα κάμη η νέα παγκόσμιος θρησκεία και η επιτελείς αυτού του έργου θα προχώρηση γρήγορα με την επανεμφάνισιν του Χριστού»¹⁴.

Και σε άλλο βιβλίο της η Μπέιλυ επαναλαμβάνει: «Οι εκπρόσωποι όλων των πίστεων συναντώνται σήμερα για να συζητήσουν την δυνατότητα ευρέσεως μιας βάσεως τέτοιας παγκοσμιότητας και αλήθειας πάνω στην οποία να μπορούν να ενωθούν όλοι οι άνθρωποι και στην οποία να μπορεί να βασισθεί η ερχόμενη παγκόσμια θρησκεία»¹⁵.

Συνοψίζοντας τις θέσεις της Μπέιλυ, ο π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, γράφει: «Πίσω λοιπόν, από κάθε θρησκεία, χριστιανική, βουδιστική, μωαμεθανική, ροδοσταυρική, θεοσοφική, αποκρυφιστική, κρύβεται η ίδια "Πηγή" και η ίδια "Σοφία". Η καθεμιά από αυτές αποτελεί ξεχωριστό δρόμο, που προσαρμόζεται στην ιδιοσυγκρασία του καθενός. Γι' αυτό, και οι "ερευνητές της αλήθειας", καθώς προχωρούν, "εξαλείφουν ό,τι είναι επουσιώδες", καταλήγουν σε "ένα εσώτερο σώμα αληθειών, που είναι το ίδιο σε κάθε θρησκεία". Αυτό η κίνηση το αποκαλεί "αποκρυφισμό" και "επιστήμη εκείνου που είναι κρυμμένο και καλυμμένο"»¹⁶.

Η Μπέιλυ καταγράφει στο βιβλίο της και πως οραματίζεται την «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία»: «Οραματιζόμεθα ωσαύτως μίαν νέαν και ζωτικήν παγκόσμιον θρησκείαν, μίαν πίστιν καθολικήν η οποία θα έχη τας ρίζας της εις το παρελθόν, άλλα θ' αποσαφηνίζη την ανατέλλουσαν νέαν ωραιότητα και την επερχομένην ζωτικήν αποκάλυψιν»¹⁷.

Στην διαδικασία για την εγκαθίδρυση της «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» θεμελιώδη ρόλο διαδραματίζει η «Πνευματική Ιεραρχία». Όσοι αποτελούν αυτή την «Πνευματική Ιεραρχία» είναι οι «Πνευματικοί Εκτελεσταί του Σχεδίου του Θεού» και είναι ενταγμένοι στον «Νέον Όμιλον Εξυπηρετητών του Κόσμου... Άλλοι Τους ονομάζουν Πνευματικήν Ιεραρχίαν, άλλοι Κατοικίαν του Φωτός, Κέντρον όπου ευρίσκονται οι Διδάσκαλοι της Σοφίας, Μεγάλην Λευκήν Στοάν»¹⁸.

Στην προσπάθεια αυτή, λέει η Μπέιλυ, πρέπει να επιδιωχθεί, αφ' ενός μεν, η αλλαγή της περί Θεού ιδέας, την οποία μέχρι σήμερα διδάσκει στους ανθρώπους η Εκκλησία και η αποδοχή της «συνεχείας της θείας αποκαλύψεως» και, αφ' ετέρου, η παραδοχή «του Νόμου της Αναγεννήσεως και του Νόμου της Αιτίας και του Αποτελέσματος», δηλαδή της ινδουιστικής και νεοεποχίτικης δοξασίας της μετενσάρκωσης και του κάρμα¹⁹.

Κατά την Μπέιλυ, ήδη από τις μέρες της (πέθανε το έτος 1949) η σημερινή ανθρωπότητα έχει κατάλληλα προετοιμασθεί, ώστε να αποδεχθεί αυτή την «Νέα Παγκόσμια Θρησκεία»: «Βραδέως σήμερα, η ιδέα μιας παγκοσμίου θρησκείας και η ανάγκη της εμφανίσεως της, γίνεται ευρέως επιθυμητή και εργασία συντελείται δια την πραγματοποίησίν της. **Η συγχώνευσις των πίστεων αποτελεί τώρα έδαφος συζητήσεων. Της νέας παγκοσμίου θρησκείας τα βάθρα θα τα καθορίσουν όσοι εργάζονται εις τον τομέα της θρησκείας.** Αυτό είναι το έργον στοργικής συνθέσεως και θα υπογραμμίζη την ενότητα και την συναδελφότητα του πνεύματος. Η ομάς αυτή εργατών, είναι, υπό ωρισμένην έννοιαν αγωγός της δραστηριότητος του Χριστού, του Παγκοσμίου Εκπαιδευτού. Την εξέδραν της νέας παγκοσμίου θρησκείας θα την κατασκευάσουν πολλάι ομάδες, αι οποίαι εργάζονται υπό τας εμπνεύσεις του Χριστού»²⁰.

Τρόποι εγκαθίδρυσης της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας".

Για την επιβολή και την εγκαθίδρυση της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας" η Μπέιλυ υποδεικνύει "τας μεγάλας γενικές γραμμάς" και μερικούς "πρακτικούς" τρόπους, τους οποίους θεωρεί απαραίτητους.

Πρώτο όμως μέλημα της Μπέιλυ είναι να "ξεκαθαρίσει" ότι στην "Νέα Παγκόσμια Θρησκεία" δεν έχει θέση η "προσευχή" και η "λατρεία", όπως αυτές ασκούνται μέχρι σήμερα. Αντ' αυτών

εισάγεται η "επιστήμη της Επικλήσεως" ("Μεγάλη Επίκλησις", με τα τρία είδη της) και της "Προκλήσεως". Το έργο της "Επικλήσεως", το οποίο "είναι η κλείς της μελλούσης παγκοσμίου θρησκείας", θα εκτελείται μεν από εξασκημένες προς τούτο "μάζες ανθρώπων", όμως θα αποτελεί κυρίως έργο εμπείρων **ατόμων "που έχουν εκγυμνάσει τον νουν των διά του ορθού διαλογισμού, που γνωρίζουν την δύναμιν των μαγικών τύπων, των μαντραμς η μαγικών επωδών και των επικλήσεων και οι οποίοι εργάζονται συνειδητώς"**^[21].

Η αντικατάσταση της προσευχής με τον διαλογισμό και η σύνδεση τούτου με τα ινδουϊστικά "μάντραμς", τους "μαγικούς τύπους" και τις "μαγικές επωδούς", αποκαλύπτουν κατά τον πλέον σαφή και κατηγορηματικό τρόπο τον μαγικό, αποκρυφιστικό και αντιχριστιανικό χαρακτήρα της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας".

Στην συνέχεια η Μπέιλυ προτείνει και "πρακτικούς" τρόπους, με τους οποίους θα επιτευχθεί η εγκαθίδρυση της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας". Μεταξύ αυτών, ιδιαίτερη σημασία και προτεραιότητα δίνει στην καθιέρωση τριών μεγάλων "κυρίων" εορτών της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας" και βεβαίως, ως γνήσιο τέκνο της "Νέας Εποχής", τις συνδέει με την αστρολογία και τον ζωδιακό κύκλο. "Η θέσπισις μερικών μεγαλειτέρων εορτών εν σχέσει με την Σελήνην και, εις μικρότερον βαθμόν με τον Ζωδιακόν, θα προκαλέση την ενίσχυσιν του πνεύματος της επικλήσεως και την, συνεπεία τούτου, εισροήν των προκαλουμένων επιρροών"^[22]. Η θέσπιση αυτών των τριών "κυρίων" και παγκοσμίων εορτών θα δημιουργήσει μία "ομοιομορφία εις τα τυπικά των θρησκειών του κόσμου", λέει η Μπέιλυ, "θα βοηθήση τους ανθρώπους παντού να ενισχυθούν αμοιβαίως εις το έργον των και να ισχυροποιήσουν εις μέγαν βαθμόν τα ρεύματα της σκέψεως, που κατευθύνονται προς τας Πνευματικές Ζωάς, που αναμένουν. Επί του παρόντος, η Χριστιανική θρησκεία έχει τας μεγάλας εορτάς, οι Βουδδισταί εορτάζουν την σειραν των διαφόρων ιδικών των πνευματικών γεγονότων, και οι Ινδουισταί έχουν και εκείνοι άλλον κατάλογον αγίων ημερών. Εις τον κόσμον του μέλλοντος, όταν θα όργανωθή, όλοι οι με πνευματικές προθέσεις και τάσεις ανθρωποι παντού, θα εορτάζουν τας ιδίας αγίας ημέρας. Αυτό θα επιφέρη την συγκέντρωσιν και εναποθήκευσιν των πνευματικών πόρων και μίαν κοινήν πνευματικήν προσπάθειαν, επί πλέον δε και την ταυτόχρονον πνευματικήν επίκλησιν. Η δυναμικότης ενός τοιούτου γεγονότος είναι προφανής"²³.

Με το σχέδιο αυτό, που προτείνει η Μπέιλυ, δεν θα υπάρχουν πλέον ξεχωριστές εορτές για κάθε θρησκεία, αλλά όλοι μαζί θα εορτάζουν "γεγονότα" των διαφόρων "παραδόσεων", μέσα βεβαίως σε έναν τερατώδη θρησκευτικό συγκρητισμό-χοανη, ο οποίος είναι προφανές ότι ανατρέπει ολόκληρη την χριστιανική διδασκαλία και την πίστη στην μοναδικότητα του Ιησού Χριστού.

Συγκεκριμένα, η Μπέιλυ "υποδεικνύει" τρεις κατ' έτος "κύριες εορτές" προσπαθώντας συγχρόνως να "προφητεύση", όπως γράφει, "την φύσιν των παγκοσμίων εορτών του μέλλοντος". Οι "κύριες" αυτές εορτές θα συμπίπτουν με τρεις διαδοχικές πανσελήνους των μηνών Απριλίου, Μαΐου και Ιουνίου. Με βάση αυτές τις "κύριες εορτές" θα καθιερωθούν και άλλες μικρότερες κοινές για όλους εορτές, οι όποιες θα καλύπτουν ολόκληρο τον ζωδιακό κύκλο. Οι τρεις "κύριες εορτές" θα είναι οι ακόλουθες:

α) Η "Εορτή του Πάσχα". "Είναι η εορτή του ανασταντος, **ζώντος Χριστού**, του Εκπαιδευτού όλων των ανθρώπων, του Αρχηγού της Πνευματικής Ιεραρχίας... Η εορτή καθορίζεται παντοτε από την ήμερομηνίαν της πρώτης Πανσελήνου της ανοίξεως και αποτελεί την μεγάλην Χριστιανικήν Εορτήν της Δύσεως"²⁴.

Βεβαίως, εδώ ο αναγνώστης δεν πρέπει να παραπλανηθεί από την χρήση των όρων "ανασταντος", "Χριστός" και "Χριστιανική Εορτή". Ο όρος "Χριστός" της Μπέιλυ συνοδεύεται από τον κατηγορηματικό προσδιορισμό "ζων". Τούτο σημαίνει ότι δεν εννοείται ο ιστορικός Ιησούς Χριστός, αλλά ο "**ζων" σήμερα "Χριστός" της "Νέας Εποχής"** -και εν προκειμένω ο "Χριστός" της Θεοσοφίας και του Αποκρυφισμού- που μπορεί να είναι ο Μαϊτρέγια η κάποιος άλλος ζωντανός δήθεν "Χριστός", δηλαδή μία "χριστική κατάσταση". Γι' αυτό και ο "Χριστός" αυτός προσδιορίζεται ως "Εκπαιδευτής όλων των ανθρώπων" και ως "Αρχηγός της Πνευματικής Ιεραρχίας". Επομένως, Η "**Εορτή του Πάσχα**" της Μπέιλυ δεν έχει καμμία σχέση με το Χριστιανικό Πάσχα και την Ανάσταση του Ιησού Χριστού. Τόσον η χρήση του όρου "Εορτή του Πάσχα", όσο και η σύνδεση του με την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας είναι παραπλανητικά.

β) Η "Εορτή του Βεσάχ". "Είναι η εορτή του Βούδδα, του Πνευματικού Μεσολαβητού μεταξύ του υψίστου πνευματικού κέντρου της Σαμπάλλας και της Ιεραρχίας... Η εορτή αυτή θα καθορίζεται παντοτε εν σχέσει προς την Πανσέληνον του Μαΐου, όπως συμβαίνει και σήμερα. Είναι η μεγάλη εορτή της Ανατολής"²⁵.

Κατά την εορτή αυτή, λέει η Μπέιλυ, "ανά παν έτος (κατά την έορτήν του Βεσάκ, της Πανσελήνου του Μαΐου), ο Βούδας επικοινωνεί με την ανθρωπότητα, διά του Χριστού και της

συγκεντρωμένης και με προσοχή παρακολουθούσης Ιεραρχίας"²⁶.

Η Μπέϊλυ μεταφέρει και ένα "παλαιό θρύλο, ο οποίος έχει σήμερα εφαρμογή και παρέχει την κλείδα των σχέσεων του Χριστού με τον Βούδδα", σύμφωνα με τον οποίο, "υπό συμβολική μορφή", ο Βούδδας, όταν έφθασε στην φώτιση "προέβλεψε την εποχήν κατά την οποίαν ο Αδελφός Του, ο Χριστός, θα ειργάζετο εις το έργον της Μεγάλης Υπηρεσίας" και για να βοηθήσει τον "Χριστόν", "αφήκεν οπίσω Του (προς χρήσιν του Χριστού), εκείνο που φέρει το μυστηριώδες όνομα "τα ενδύματα Του". Εκληροδότησε και αφήκε εις κάποιο μέρος ασφαλές, το σύνολον της συναισθηματικής- διαισθητικής Του φύσεως, εκείνο το "οποίον μερικοί ονομάζουν αστρικόν σώμα, καθώς και το σύνολον της γνώσεως και της σκέψεως Του, που ονομάζεται ο νους η το νοητικόν Τον σώμα"²⁷.

Κατά συνέπεια, και η εορτή αυτή του βουδιστικού **Βεσάχ** σχετίζεται και συνδέεται με τον "Χριστό", όπως τον θέλει και τον φαντάζεται η "Νέα Παγκόσμια Θρησκεία" της Μπέϊλυ.

γ) Η τρίτη "κυρία" παγκόσμια εορτή είναι η **"Εορτή της Καλής Θελήσεως"**. "Αύτη θα είναι η εορτή τον Πνεύματος της ανθρωπότητας... και θα είναι αφιερωμένη εις την έκφρασιν ορθών σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων. Η Εορτή αυτή θα καθορίζεται κατ' έτος εν σχέσει με την Πανσέληνον του Ιουνίου. Θα είναι η ημέρα κατά την οποίαν θ' αναγνωρίζονται η πνευματική και η θεία φύσις της ανθρωπότητας... Κατ' έτος, κατά την ημέραν αυτήν, ο Χριστός κηρύσσει την τελευταίαν ομιλίαν του Βούδδα ενώπιον της συγκεντρωμένης Ιεραρχίας"²⁸.

Κατά την εορτή αυτή, λοιπόν, θα εορτάζεται "η πνευματική και η θεία φύσις της ανθρωπότητας". Δηλαδή θα λατρεύεται η θεοποιημένη ανθρώπινη φύση, αφού, κατά την "Νέα Εποχή", ο άνθρωπος είναι κατ' ουσίαν "θεός", "εκροή" η "εκδήλωση" του "θεού", μέρος του συμπαντικού "Ενός" ή "Όλου".

Αυτές οι τρεις εορτές, συμπληρώνει η Μπέϊλυ, αν και δεν συσχετίζονται μεταξύ τους, ήδη εορτάζονται σήμερα, αλλά χωριστά η καθεμιά. Όμως, "Η ημέρα καθ' ην και αι τρεις αύται Εορταί θα τηρούνται καθ' όλον τον κόσμον πλησιάζει και δι' αυτών μία μεγάλη πνευματική ενότης θα επιτευχθή και τα αποτελέσματα της Μεγάλης Προσεγγίσεως, που ευρίσκεται τόσον πλησίον μας κατ' αυτήν την εποχήν, θα σταθεροποιηθούν με την χρήσιν της ομαδικής επικλήσεως της ανθρωπότητας καθ' όλον τον πλανήτην"²⁹.

Με βάση αυτές τις "κύριες" εορτές θα καθιερωθούν στην συνέχεια και άλλες μικρότερες κοινές εορτές, συνδεδεμένες πάντοτε με την πανσέληνον εκάστου μηνός, ώστε έτσι να καλύπτεται ολόκληρος ο ζωδιακός κύκλος. Όμως και οι μικρότερες αυτές κοινές εορτές "θ' αναγνωρίζονται ως έχουσαι επίσης ζωτικήν σπουδαιότητα". Όλες αυτές οι εορτές "θα εμπεδώσουν εις την συνείδησιν των ανθρώπων τας θείας ιδιότητας". Στην εμπέδωση και κατάκτηση αυτών των "θειών ιδιοτήτων" θα φθάσουμε" με την ενδελεχή μελέτην της φύσεως κάποιον αστερισμού η αστερισμών, που ασκούν επίδρασιν επί των μηνών αυτών. Ο Αιγόκερως, π.χ. (τον Δεκέμβριον), θα εφιστά την προσοχήν μας εις την πρώτην μύησιν, την γέννησιν του Χριστού εις το σπήλαιον της καρδιάς και θα μάς υποδεικνύει την αναγκαίουσαν εξάσκησιν διά να επέλθη το μέγα τούτο γεγονός εις την ζωήν του ατόμου... Κατ' αυτόν τον τρόπον, αι δώδεκα ετήσια εορταί θα αποτελέσουν την αποκάλυψιν της θεότητος... και θα εκφράζεται πλήρως η σχέσις του Συνόλου προς το μέρος και του μέρους προς το σύνολον τούτο"³⁰.

Σε όλη αυτή την διαδικασία του καθορισμού των κοινών παγκοσμίων εορτών είναι φανερή η στενή σχέση της Μπέϊλυ και γενικώτερα της Θεοσοφίας με τον Αποκρυφισμό, αλλά και με την Αστρολογία, η οποία αποτελεί την βάση και το ιδεολογικό υπόβαθρο της "Νέας Εποχής του Υδροχόου".

Οι δυσκολίες για την εγκαθίδρυση της.

Υπάρχουν όμως και δυσκολίες για την εγκαθίδρυση της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας", τις οποίες η Μπέϊλυ δεν παραλείπει να επισημάνει. Κατά την Μπέϊλυ, λοιπόν, δύο είναι οι συντελεστές που δυσκολεύουν και περιορίζουν την σημερινή ευκαιρία της επανεμφάνισης του "Χριστού": **"1.** Η αδράνεια του συνήθους Χριστιανού η του πνευματικώς σκεπτόμενου ανθρώπου, εις κάθε χώραν - της Ανατολής ή της Δύσεως. **2.** Η έλλειψις του χρήματος διά το έργον της προετοιμασίας"³¹. Μάλιστα, θεωρεί ότι ο δεύτερος "συντελεστής", "Η έλλειψις Οικονομικής ενισχύσεως του έργου του Χριστού", είναι ίσως η κυριώτερα δυσκολία και εις πολλούς ενίοτε φαίνεται ότι αποτελεί δυσκολίαν ανυπέρβλητον". Καί τούτο διότι "Περιλαμβάνει το πρόβλημα της αληθούς οικονομικής κηδεμονίας και της διοχετεύσεως αναλόγων χρηματικών ποσών εις αγωγούς, οι οποίοι θα βοηθήσουν, κατά τρόπον οριστικόν, εις το έργον της προετοιμασίας διά την επιστροφήν του Χριστού". Πρός τον σκοπόν αυτόν, οι "πνευματικοί εργάται... Οφείλουν να

συστήσουν το συνδικάτον, το ίδρυμα η την οργάνωσιν εκείνην, η οποία θα διαχειρίζεται το προσφερόμενον χρήμα"³².

Εαν λοιπόν δεν εργασθούν σωστά και εντατικά οι οπαδοί του, οι "πνευματικοί εργάται", δεν μπορεί να "επανεμφανισθή" ο "Χριστός" της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας", διότι -ως φαίνεται- η επανεμφάνιση του δεν καθορίζεται από την δική του ελεύθερη βούληση, αλλά "από την ιδικήν μας εργασίαν εξαρτάται η έλευσις Του"³³. Η έλευση του εξαρτάται ακόμη από την εμπέδωση ορθών σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων, έργο στο οποίο πρέπει να αφοσιωθούν οι οπαδοί του.

Αντιθέτως, η Εκκλησία στο θέμα αυτό "παρενέβαλε εμπόδια εις το διάστημα των αιώνων και δεν το υπεβόηθησε, λόγω του φανατικού της ζήλου να κάμη όλους τους λαούς "Χριστιανούς" και όχι οπαδούς του Χριστού. Εξήρε την Χριστιανικήν διδασκαλίαν και όχι την αγάπην και την στοργικήν κατανόησιν, όπως την παρουσίασε με το παράδειγμα Του ο "Χριστός". Η Εκκλησία εκύρυξε τον φλογερόν Σαούλ τον Ταρσέα, και όχι τον πράον ξύλουργόν της Γαλιλαίας"³⁴.

Η Μπέϊλυ κατηγορεί ακόμη την Εκκλησία και τους θεολόγους της ότι έδωσαν εσφαλμένες ερμηνείες της ιστορίας των Ευαγγελίων και διαστρέβλωσαν την "αρχική, κρυστάλλινη αγνότητα της". Έτσι, "Ο Χριστός παρίσταται σήμερον ως γεννηθείς κατά τρόπον ουχί φυσιολογικόν, ως διδάξας και κηρύξας επί τρία έτη και κατόπιν σταυρωθείς και τέλος ως αναστηθείς και εγκαταλείψας την ανθρωπότητα διά να "καθήσκη έκ δεξιών του Πατρός" εν επιβλητική πομπή εις τόπον άγνωστον. Επίσης, όλαι αι άλλαι προσεγγίσεις προς τον Θεόν από οιονδήποτε άλλον λαόν, και εις οιανδήποτε εποχήν και χώραν, θεωρούνται παρά των ορθοδόξων Χριστιανών ως προσεγγίσεις εσφαλμέναι, ως εκτελούμεναι από τους υποτιθεμένους "εθνικούς" και ως έχουσαι ανάγκην της Χριστιανικής παρεμβάσεως... Ολόκληρος η σπουδαιότης απεδόθη, όπως όλοι γνωρίζομεν, εις την "δι' αίματος θυσίαν του Χριστού" επί του Σταυρού και εις την σωτηρίαν, η οποία εξαρτάται από την αναγνώρισιν και αποδοχήν της τοιαύτης θυσίας. Η διά μεσολαβήσεως συνταύτισις με την Θεότητα, αντικατέστησε την πεποίθησιν, την οποίαν ο ίδιος ο Χριστός μάς συνέστησε να έχωμεν εις την ιδικήν μας θεότητα» (sic)³⁵

Με αυτή την "εσφαλμένη" διδασκαλία της η Εκκλησία συνετέλεσε στην καθυστέρηση της επανεμφάνισης του "Χριστού", καταστρέφοντας μέσα στις ψυχές των ανθρώπων την "πεποίθησιν" για την δική τους "θεότητα".

Παρ' όλα ταύτα, η Μπέϊλυ είναι αισιόδοξη ότι όλα τα εμπόδια μπορούν να υπερπηδηθούν. Έτσι, θα έλθει η εποχή κατά την οποία "η διοίκησις θα είναι εις χείρας ενός λαού πεφωτισμένου- οι άνθρωποι αυτοί δεν θα ανέχονται να υπάρχη αυθεντία εις καμμίαν Εκκλησίαν η ολοκληρωτισμός εις οιονδήποτε πολιτικόν σύστημα- δεν θ' ανέχωνται, ούτε θα επιτρέπουν να διοική οιονδήποτε σώμα αποτελούμενον από ανθρώπους, που αναλαμβάνουν να τους πείσουν ότι οφείλουν να πιστεύουν διά να σωθούν η ποίαν κυβέρνησιν οφείλουν να δεχθούν"³⁶.

Με την παρέμβαση της "Πνευματικής Ιεραρχίας", αλλά και του ίδιου του "Χριστού", υπάρχουν ήδη "πεφωτισμένοι άνθρωποι", όπως είναι ο "Νέος Όμιλος των Εξυπηρετητών του Κόσμου", και εργάζονται σ' αυτό το έργο. Άνδρες και γυναίκες παντού και εις κάθε τομέα της ζωής, εξαγγέλλουν τας νέας αυτάς αληθείας, που εις το μέλλον θα διέπουν την ζωήν των ανθρώπων συνιστούν τας νέας εκείνας οργανώσεις, τας κινήσεις και τας ομάδας -τας μεγάλας και τας μικράς- που θα εξοικειώσουν τας μάζας των ανθρώπων με την πραγματικότητα της ανάγκης και με τον τρόπον, με τον όποιον θ' αντιμετωπισθή"¹⁷. Ο "εργάτης" της "Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας" θα αντιληφθεί συν τω χρόνω, ότι "υπάρχει επί της Γής μία καλώς οργανωμένη και ολοκληρωμένη Ομάς, εις την οποίαν μπορεί να δοθή το όνομα του Νέου Ομίλου Εξυπηρετητών του Κόσμου, θα διαπίστωση ότι τα μέλη του υπάρχουν παντού και εργάζονται εις κάθε χώραν και εις όλας τας οργανωμένας θρησκευτικάς καθώς και όλας τας άλλας ομάδας, που είναι αφιερωμένα εις την ευημερίαν της ανθρωπότητος και εις την προετοιμασίαν διά την επιστροφήν του Χριστού"³⁸.

Η Μπέϊλυ υποστήριζε, εξ άλλου, ότι ήδη κατά τα δέκα τελευταία έτη προ της συγγραφής του βιβλίου της "Η επανεμφάνις του Χριστού", είχε διοργανωθεί ο "Νέος Όμιλος των Εξυπηρετητών του κόσμου" και αποτελούσε "ομάδα από άνδρας και γυναίκας κάθε έθνους και φυλής, κάθε θρησκευτικής οργανώσεως και ανθρωπιστικής κινήσεως, που είναι βασικώς προσανατολισμένοι η αρχίζουν τώρα να προσανατολίζονται προς την Βασιλείαν του Θεού. Είναι μαθηταί του Χριστού, που εργάζονται συνειδητώς και κάποτε ασυνειδήτως διά την επανεμφανισίν Του"³⁹.

Η Μπέϊλυ, τέλος, θεωρεί τον αριθμό και την ακτίνα δράσης των μελών του "σώματος" αυτού επαρκή για να επιφέρουν τις μεταβολές, που είναι αναγκαίες για να δώσουν στον "Χριστό" την ευκαιρία "να περιπατήση και πάλιν μεταξύ μας". Αυτό θα επιτευχθεί αν τα άτομα αυτά είναι πρόθυμα "να υποτάξουν τας εθνικάς, θρησκευτικάς και τας μεταξύ των οργανώσεων των διαφοράς... να εξοικειώσουν την ανθρωπότητα με την σκέψιν της επανεμφανίσεως του Χριστού...

και να δώσουν μίαν σύνοψιν του έργου των δύο Υιών του Θεού: του Βούδδα και του Χριστού, και να το καταστήσουν αποτελεσματικόν"⁴⁰.

Έτσι οραματιζόταν και ονειρευόταν την "Νέα Παγκόσμια Θρησκεία" η "σχισματική" θεοσοφίστρια και αποκρυφίστρια Αλίκη Μπέϊλυ. Αυτή την ίδια "Παγκόσμια Θρησκεία" εξακολουθούν να επαγγέλλονται οι συνεχιστές εκείνης και πολλές άλλες σύγχρονες παραθρησκευτικές ομάδες της "Νέας Εποχής". Μιά "θρησκεία" που θα έχει τον δικό της "Χριστό", ο οποίος ασφαλώς ουδεμία σχέση έχει με τον αληθινό ιστορικό Ιησούν Χριστόν. Αντιθέτως, είναι η πλήρης αναίρεση Εκείνου, μια "πιθηκίζουσα" αντιγραφή Του, μια "αντίχριστη" "καρικατούρα" Του, την οποία πεισματικά προσπαθούν να κατασκευάσουν και να επιβάλουν οι διάφορες αποκρυφιστικές ομάδες.

Άραγε, είναι δυνατό, μετά από όλα αυτά, να υπάρξουν ποτέ Χριστιανοί και μάλιστα Ορθόδοξοι, που θα παραπλανηθούν από τέτοια συνθήματα, εν ονόματι δήθεν της ειρηνικής συνύπαρξης και συνεργασίας των ανθρώπων και της "καλής θέλησης" και κατανόησης μεταξύ των λαών της γής;

Πηγή: [Περιοδικό Διάλογος Τευχη 58,59](#)

1. Απεχώρησε από την Θεοσοφία το 1922 και ίδρυσε άλλες οργανώσεις, όπως την «Lucis Trust», την «Παγκόσμια Καλή Θέληση», την «Σχολή Αρκέην» και τα «Τρίνωνα».
2. Αλ. Μπέϊλυ Η επανεμφάνισις του Χριστού, σ. 39.
3. Της ίδιας, Από την Βηθλεέμ στον Γολγοθά, σ. 316.
4. Έλ. Μπλαβάτσκι, Ο εσωτερικός χαρακτήρας των Ευαγγελίων, σελ. 12.
5. Αυτόθι σ. 30. Με τις θεοσοφικές θέσεις ταυτίζονται και οι Ροδόσταυροι:
6. Αλ. Μπέϊλυ, Η επανεμφάνισις του Χριστού, ένθ. ανωτ., σσ. 6970.
7. Αυτόθι, σ. 20.
8. Αυτόθι, σ. 21.
9. Αυτόθι, σ. 10.
10. Αυτόθι, σ. 65.
11. Αυτόθι.
12. Αυτόθι, σ. 160.
13. Αυτόθι, σ. 153.
14. Αυτόθι, σ. 170.
15. Αλ. Μπέϊλυ, Από τη Βηθλεέμ στον Γολγοθά, ένθ. ανωτ., σσ. 1213.
16. π. Αντ. Αλεβιζοπούλου, Ο Αποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας, τ. ΣΤ', σ. 151.
17. Αλ. Μπέϊλυ, Η επανεμφάνισις του Χριστού, ένθ. ανωτ., σ. 160.
18. Αυτόθι, σ. 158.
19. Αυτόθι, σ. 156.
20. Αυτόθι, σ. 169, (ή υπογράμμιση δική μας).
21. Αλ. Μπέϊλυ, Η επανεμφάνισις του Χριστού, σ. 163.
22. Αυτόθι, σ. 164.
23. Αυτόθι, σ. 165.
24. Αυτόθι, σ. 166.
25. Αυτόθι.
26. Αυτόθι, σ. 103.
27. Αυτόθι, σ. 107.
28. Αυτόθι, σ. 166.
29. Αυτόθι, σ. 167.
30. Αυτόθι, σσ. 167-168. Εδώ ή Μπέϊλυ ταυτίζεται με τις θέσεις του "Υδροχοϊκού Ευαγγελίου" του Levi Dow-ling, το οποίο κάνει λόγο για τις πέντε "μυήσεις" του Χριστού, από τις οποίες η πρώτη είναι ή Γέννηση.
31. Αυτόθι, σ. 178.
32. Αυτόθι, σ. 184.
33. Αυτόθι, σ. 202.
34. Αυτόθι, σ. 15, (ή υπογράμμιση δική μας).
35. Αυτόθι, σσ. 68-69, (ή υπογράμμιση δική μας)
36. Αυτόθι, σ. 176.
37. Αυτόθι, σ. 52.
38. Αυτόθι, σσ. 194, (ή υπογράμμιση δική μας).

39. Αυτόθι, σ. 197.

40. Αυτόθι, σ. 199, (ή υπογράμμιση δική μας)

<http://www.impantokratoros.gr/pagkosmia-thrhskeia.el.aspx>